

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické v Olomouci

NOVOŘEČNÍ poseň

2016-XVII. ročník

*Ó sešli Ducha svého nám, Bože laskavý,
ať srdce z nás každého k dobrému napraví,
aby se v nás nevloudil duch odporný tobě,
by žádný z nás nebloudil, škodě tím sám sobě.*

*Tvůj Duch ať jest našeho ducha posvětitel
a srdce z nás každého jasný osvítitel,
ať nás učí moudrosti, jež pochází z nebe,
bychom se vši možností milovali tebe.*

*Tvůj Duch ať nás uvodí v pravdu milou tobě,
ať žádný z nás neškodí lži a zlostí sobě;
dar rozumu zdravého když nám ráčils dáti,
pomoz ho ke cti tvého jména užívati..*

Milý čtenáři, milá čtenářko,

výše uvedená píseň Jana Amose Komenského mi na přelomu let 2015 a 2016 opakovaně přichází na mysl. Je ještě o dvě sloky delší, ale těžiště sdělení, hloubku zpívané modlitby vnímám právě v citovaných slokách. Až mě mrazí z aktuálnosti vysílané prosby o moudrost – nikoli tu lidskou rozumnost, schopnost věci „nějak vyřešit“, ale moudrost darovanou Pánem Bohem, moudrost dospělou, zralou, sebezpytující, neustále korigující naše rozhodování a cesty tak, aby byly v souladu (nebo alespoň ve snaze o něj) s Božím plánem pro člověka. Podruhé mrazí z aktuálnosti prosby o uvedení do pravdy darované Duchem svatým, pravdy neškodící, neublížující ani lži ani zlosti. Moc dobře známe, jak bolí neo-

chvějně „pravdy“, jsou-li aplikovány na lidské chování k druhým lidem. Známe to už ze školy, kdy se s námi druzí „neba“ proto, že jsme třeba byli jiní, známe to z rodinných předsudků, které k nám možná vzdálené příbuzenstvo chová, známe to ze společnosti, z existence nedobrovolných ghet nebo z demagogických projevů těch, kdo mají právo být viděni. To chvění nad aktuálností písně tři sta padesát let staré je způsobeno evidentní zkušeností lidstva se sebou samým. Se svou nedokonalostí, křehkostí, náchylností ke zkratkovitému myšlení i jednání, je-li vystaveno stresu. Na počátku nového roku jsme mnozí zvyklí přemýšlet nad tím, co je před námi, plánovat, promýšlet budoucnost, ke které jsme schopni se našim uvažová-

ním vztáhnout. Možná jsme letos zaskočení nejistotou, kterou v nás budí současné společensko-politické dění. Možná se v některých z nás už dokonce probudil strach z ní – z budoucnosti, z budoucího času. Lidská zkušenost ví, že ze strachu a ve strachu se člověk může uchýlit k jednání, které lze jen obtížně nazvat ušlechtilým. Že ze strachu a zlosti snadno škodí druhému – a tedy ovšem i sobě, své duši. Že se snadněji lze, protože jsou po ruce důvody, které lež zdánlivě omlouvají. Ta Komenského modlitba za zdravý rozum nabývá na síle a významu v každé době, v níž mluví víc emoce a společenské nálady, než fakta (my navíc v jejich záplavě ani dobře nevíme, která jsou vlastně pravdivá a jak se v nich zorientovat).

Slovo šéfredaktora

Heslo na letošní rok: **Bůh řekl: Jako když někoho utěšuje matka, tak vás budu já utěšovat.** Jak potřebné a zároveň nadějně a utišující. Máme za sebou radostné období adventu i svátky narození Páně se spoustou příležitostí k radosti z krásných setkání v hřejivém společenství sboru, v rodině i v běžném životě. Radost jakoby se v tu dobu stala vzduchem, který dýcháme, potravou, kterou se živíme. A pramenem této radosti je narození dítěte! Božího dítěte. Tento pramen nás občerstvuje radostí ze všech darů Boha Otce. Děti – malých i velkých, rodičů – mladých i starých, radost ze vzpomínek na všechny, kteří nás měli rádi a už nejsou s námi.

Realita běžného života je poněkud pochmurná, události ve světě v minulém roce nám příliš radostné naděje nedávají. A do toho zní slovo: Jako když někoho utěšuje matka, tak vás budu já utěšovat. Je to naděje, že do vši bolesti, trápení a strachu je tu pro nás laskavá ruka Boha Otce, které se můžeme držet i ve chvílích, kdy nám je úzko a která nám vrací stále znovu tu neskonalou radost, bez níž nelze žít. Radost Božího stvoření.

Radostný nový rok vám všem přeje

Ivana Jenišťová

Prosme v tradici, navazující na Komenského o to, abychom uměli užívat zdravého rozumu ke cti Božího jména. Ne k vlastnímu prospěchu, zajištění vlastního pohodlí a co největšího komfortu, ale k prosazování Božího pohledu na člověka, k růstu Božího království. Bude to znamenat, že si možná budeme muset udělat soukromou revizi toho, čemu vlastně věříme. A jasně formulovat, jakých hodnot si vážíme. Ale věřím, že takové soustředění se na podstatu života křesťana nám může přinést bezpečnější (protože s jasným vědomím žebříčku hodnot) vykročení do budoucnosti – a to nejen v případě přelomu letopočtů.

Jana Vrajová

Bůh řekl:
„Jako když
někoho utěšuje
matka, tak vás
budu já utěšovat.“
Izajáš 66,13

01. 01. pátek	09.00	Nový rok - bohoslužby s VP	Jana Hojná
03. 01. neděle	09.00	bohoslužby	Josef Hromádka
05. 01. úterý	16.15	biblická hodina pro děti	
07. 01. čtvrtek	18.00	Alianční týden modliteb	
08. 01. pátek	14.30	Klub dobré zprávy	
	17.15	konfirmační příprava	
	18.00	mládež	
	19.00	karneval	
10. 01. neděle	09.00	bohoslužby	Jan Jun
	13.00	bohoslužby	DD Chválkovice
	14.30	bohoslužby	DD Hrubá Voda
11. 01. pondělí	18.30	schůze staršovstva	
12. 01. úterý	16.15	biblická hodina pro děti	
	18.00	biblická hodina	
13. 01. středa	19.00	Sešlost	
14. 01. čtvrtek	09.15	Seniorklub	
15. 01. pátek	14.30	Klub dobré zprávy	
	17.15	konfirmační příprava	
	18.00	mládež	
17. 01. neděle	09.00	bohoslužby	Antonín Plachý
19. 01. úterý	16.15	biblická hodina pro děti	
	18.00	biblická hodina	
23. 01. pátek	18.00	mládež	
24. 01. neděle	09.00	bohoslužby	Jan Blažek
26. 01. úterý	16.15	biblická hodina pro děti	
	18.00	biblická hodina	
27. 01. středa	19.00	Sešlost	
28. 01. čtvrtek	13.45	Seniorklub	
29. 01. pátek	14.30	Klub dobré zprávy	
	17.15	konfirmační příprava	
	18.00	mládež	
31. 01. neděle	09.00	bohoslužby	Aleš Wrana

Zpráva z prosincové schůze staršovstva

Prosincové staršovstvo se tentokrát sešlo už 30. listopadu. Úvodní pobožností otevřel poslední řádnou schůzi staršovstva v letošním roce br. kurátor Jan Matějka – základem Ž 133.

Hosty schůze byli manželé Ličmanovi, kteří se v krátkém rozhovoru staršovstvu představili. Staršovstvo souhlasí s přijetím sestry Ličmanové do sboru (br. Ličman je členem našeho sboru).

Dalším hostem schůze byl Daniel Batla. Podal zprávu o postupu na úkolech, kterými byl pověřen staršovstvem. Byl zakoupen SW – operační systém Windows a program Microsoft Office za zvýhodněnou cenu, vše je nainstalováno a zprovozněno, včetně obsluhy tiskárny. Byla pořízena také šablona pro novou podobu webových stránek sboru. Daniel Batla spolupracuje na vývoji stránek s Vítem Schnaubeltem, konzultovat obsah bude s redakční radou Posla a staršovstvem. Rád by uvedl novou podobu webových stránek sboru s příchodem nového faráře Jana Lukáše.

Staršovstvo poté připravilo **harmonogram bohoslužeb** a adventních akcí na měsíc prosinec i počátek ledna.

Alianční týden modliteb za jednotu křesťanů bude v týdnu od 4. 1. Přípravný výbor se teprve seje. Staršovstvo podporuje tuto ekumenickou aktivitu.

Konventuálové seznámili staršovstvo s **průběhem konventu**. Uvědomili si, jak je náš seniorát rozlehlý, názory se velmi různí. Při hlasování bylo potřeba každého hlasu. Mnoho konventuálů se hlasování zdrželo (mnoho z nich byli faráři). Nepodařilo se prosadit olomoucký návrh na zajištění účasti farářů na akcích mládeže, ale konvent se tématu věnoval, byla vyvolána diskuse. Těsně neprošel návrh zábřežského

sboru (omlouváme se za chybnou informaci v minulém čísle Posla).

Kříž na věži - br. Bartušek poslal staršovstvu materiály k podobě kříže, který má být instalován na věži našeho kostela. Velikost a vizuální podoba kříže byla odzkoušena pomocí dřevěné makety v reálné velikosti. Bude instalována nová měděná koule, kříž bude vyroben ze stříbrné (nerozové) nebo černé pásoviny. Staršovstvo se kloní k černé variantě. Staršovstvo schvaluje pokračování projektu.

Náklo - staršovstvo se seznámilo s šetřením hospodářské komise ohledně **obsazení místa správce a nájemce** bytu v restituovaném domě v Nákle. Staršovstvo diskutovalo o prioritách, které jsou pro rozhodování nejdůležitější. Přiklonilo se preferovat předpokládanou spolehlivost. Proto byli vybráni za nájemce současně správce volného bytu Pavla Krchňáková a Zdeněk Vinš.

Br. Danihelka dodal smlouvu o **pronájmu polnosti**, sbor již obdržel první nájem z polí ve výši 31 tisíc. Je třeba dořešit **pojištění nemovitostí v Nákle**, zajistí hospodářská komise.

Fara - Hospodářská komise prohlédla farní byt. Zjistila, že byt vyžaduje generální rekonstrukci. Je třeba vybudovat nové rozvody odpadů, vody, elektřiny. Na topení nejsou regulační kohouty. **Staršovstvo souhlasí, aby byla provedena celková generální rekonstrukce fary i v případě, že si sbor bude muset půjčit z Jeronýmovy jednoty nebo od členů sboru.**

Na příští schůzi staršovstva hospodářská komise připraví **rámcový návrh rozpočtu**, aby mohl být schválen. Bude obsahovat plánované investice.

Z různého:

1. Staršovstvo souhlasí s konáním **setkání maminek s miminky**. První setkání je plánováno na středu 16. 12. v 9:30 (s. Jančářová, s. Maláčová).

2. Staršovstvo souhlasí s **návrhem americké skupiny**, který poslala staršovstvu I. Marková. Ráda by požádala starší generaci, aby popsala své životní příběhy z totalitní doby. Američany tyto příběhy velmi zajímají, nemají dost informací. Příští kurzy English Campu by mohly být vystavěny jinou formou. Nejstarší pamětníci, kteří mají s an-

glickým jazykem nejvíce potíží, ale mají naopak nejvíce zkušeností s totalitní dobou, by dostali překladatele a americkým přátelům by mohli tuto dobu osobně přiblížit.

Informace o hospodaření sboru jsou v případě zájmu nahlédnutí u br. pokladníka.

Staršovstvo ukončilo svou schůzi ve 21:59 písní EZ 422 *Ó světlo světa, Ježíši* a modlitbou.

Podle zápisu Adély Gabrielové zpracovala Jana Vrajobá

Narozeniny v lednu

3. 1. Božena Jurková	16. 1. Dagmar Arbeitová
4. 1. Štěpánka Barotová	17. 1. Kristýna Fialová
4. 1. Jiřina Navrátilová	17. 1. Veronika Zajícová
5. 1. Štěpán Brančík	20. 1. Sára Sívková
7. 1. Miloslava Kunzfeldová	22. 1. Olga Staňková
12. 1. Oldřiška Horálková	23. 1. Jaroslav Blažek
12. 1. Marie Kafková	30. 1. Gertruda Nosálková
12. 1. Vladislav Studený	31. 1. Naděje Blažková
14. 1. Jitka Šťastná	

Farní sbor ČCE v Olomouci na podzim roku 2015

Je dobrým zvykem, že při prvním zasedání nového konventu jednotlivé sbory předloží do zprávy stručnou charakteristiku událostí a současného sborového života. Za náš olomoucký sbor jsme pro první zasedání 50. konventu MSS v Přerově 14. 11. 2015 napsali:

V průběhu času procházíme proměnami. V letošním roce bylo zvoleno nové staršovstvo, jehož nynějším hlavním úkolem je zabezpečit život sboru v období změny kazatel. Sestra farářka Jana Rumlová končí svou

kazatelskou službu k 30. 9. 2015, odchází do výslužby a my jsme vděční za jejich 10 let práce a svědectví víry a evangelia. Připravili jsme se na tuto skutečnost tím, že jsme s prosbami za pozhájení vybrali a zvolili jako našeho budoucího faráře Jana Lukáše z Opavy, se kterým jsme dohodli termín nástupu k 1. 7. 2016. Úkol administrátora na období uprázdněnosti převzal br. farář Jan Jun z Prostějova. Jeho službu se budeme snažit usnadnit tak, aby rozsah sborových příležitostí zůstal zachován nejen o nedělích, ale

i v průběhu týdne. Máme ve sboru emeritního synodního seniora, pastorační pracovníci, ordinovanou kazatelku a další dva členy, kteří končí přípravu pro pomocné kazatele. Spolupráci přislíbil také spirituál konzervatoře EA.

V hospodářské oblasti se nám daří pokračovat v renovaci oken kostela, byla dokončena modernizace části sociálního zařízení a s podporou města byly upraveny věžní hodiny a rekonstruována konstrukce zavěšení zvonu.

V období uprázdněnosti potřebujeme zajistit renovaci oken fary a interiéru farního bytu. Se zájmem sledujeme vývoj samofinancování církve a jsme rádi, že probíhající rozhovory přispěly ke zvýšení obětavosti sboru. V rámci vyrovnání státu s církvemi jsme získali zpět několik hektarů polností a budovu se čtyřmi nájemními byty v Nákle – učíme se s tím hospodařit. Máme také radost, že kostelík v Drahanovicích, který jsme před časem prodali obci, byl s podporou EU pěkně rekonstruován a upraven a bude sloužit ke kulturním účelům i s možností naší účasti – očekáváme pozvání k otevření budovy v nové funkci.

Je to jen stručný výčet hlavních událostí v našem sboru, který po-

drobněji dokládá náš měsíčník Posel – letos vstoupil do svého 16. ročníku. Nelze však opomenout zahraniční spolupráci s německým sborem v Ludwigshafenu, kde se zástupci našeho sboru letos podíleli na oslavách Husova výročí, a partnerství se sborem Covenant v Athens, stát Georgia, Presbyterian Church v USA, ze kterého nás letos navštívilo 13 členů. Působili jako lektori v kurzu angličtiny, který již podruhé uspořádal náš sbor. Kurz přinesl nejen angličtinu, ale významně podpořil vzájemné partnerství, a také integritu uvnitř našeho sborového společenství. Mohl bych ve výčtu pokračovat, ale rozsah příspěvku je limitován, a tak uzavírám s tím, že budoucnost sboru vkládáme do rukou Božích s nadějí příštích dnů.

Jan Matějka

Kříž na věži podle návrhu br. Bartuška má být instalován na věži našeho kostela. Velikost a vizuální podoba kříže byla odzkoušena pomocí dřevěné makety v reálné velikosti. Bude instalována nová měděná koule, kříž bude vyroben ze stříbrné (nerezové) nebo černé pásovin.

Adventní pozdrav z Ludwigshafenu

Přítel našeho sboru Dr. Friedhelm Borggrefe poslal na mou adresu svůj adventní pozdrav formou obsáhlejšího dopisu a prosil mne, abych jeho jménem pozdravila sbor a informovala ho o obsahu tohoto dopisu. Podstatnou část dopisu dávám tedy do Posla.

„Nyní stojíme již v Adventu a je krátce před Vánoci. Charlottě i mně bude již 86 let a jsme vděční za to, že jsme prožili celý rok bez větších zdravotních problémů. V říjnu jsem podstoupil zdárnou oboustrannou operaci katarakty a vidím teď svět jasněji a barevněji. Charlottino zdraví je stále stabilní. Z dětí máme velkou radost, jsou nám věrní a provázejí nás s úctou a jsme vděční za to, že oba dva starší jsou relativně fit.“

Dále Dr. Borggrefe lituje, že již se nemožnou osobně přijímat všechna milá pozvání jako dříve, ale kontakty se snaží udržovat všemi dostupnými formami.

„Vzhledem k omezení naší zdatnosti se vyhýbáme namáhavějším cestám. A tak jsme museli z důvodu letních veder odmítnout uctivě pozvání na husovské slavnosti a pak i kvůli listopadovému nečasů pozvání na rozloučení s Joelem Rumlem v Praze. S diasporou, která nám velmi leží na srdci, jsme v kontaktu formou dopisů, Skypu, telefonu, a se starými přáteli sdílíme a vyměňujeme si názory. Ve styku jsme i s hospodářskými organizacemi i s médií. To všechno ovšem nenahradí osobní kontakt.“

Následují zprávy o široké rodině Borggrefů.

„Rodina Borggrefů, kde jsem já nejstarším bratrem osmi sourozenců, se rozrostla na 100 členů, ekumenizovala se, internacionalizovala se i sekularizovala. To je ovšem zvláštní výzva této doby.“

Dr. Borggrefe je i přes svůj věk neustále aktivní a píše o dějinách církve i rodiny. To, jak již dříve vysvětloval, je založeno nejen na osobních zkušenostech, ale vyžaduje to i důkladné studium archivů i rozhovory s pamětníky.

„A pak je tu ještě psaní a práce na dějinách naší církve v době národního socializmu. Po návštěvě mého druhého nejmladšího bratra o Svatodušních svátcích jsem pod názvem „Schulfrei“ (bez škol) napsal historii naší rodiny od r. 1945. Kromě toho vzniklo 50 stran pro publikaci NS-Handbuch týkající se let 1933–1945 v naší církvi, která vyjde v r. 2016. Mám radost, že se mi obojí podařilo.“

V neposlední řadě je zde i naděje, že naše vztahy s Friedenskirche a Ludwigshafenem porostou i v budoucnosti.

„Nu a Friedenskirche, jeho aktivity, na kterých ses i Ty tak intenzivně podílela, to je také stále téma, i když já sám, jak jsem slíbil, přispívám poněkud pomaleji.“

Olomouc máme stále na mysli. Já osobně doufám, že se naše vazby budou dále pozitivně vyvíjet...“

Zpracovala Iva Marková

Z hlubokosti volám k tobě, Hospodine

„Ani teď nevzdávám postoj důvěry. Právě také teď ti, Pane Bože, věřím... Víím, že tvoje ruka je nyní i nade mnou. Proto v ní chci zůstat s vírou, že mě vedeš k velikému cíli, i když je cesta místy všelijaká...“ Kdo volá k Bohu ze své hlubokosti, kdo s probojovanou důvěrou na Pána Boha dá, ten našel, ten dostal dobré životní východisko a předpoklad, aby prošel i hlubinami a směřoval ke skutečnému cíli.

Kdo Bohu ve všem oddává se a v něm své skládá doufání, jej Bůh i v těžkých vichřicích časů v svých křídlech stínu uchrání.

Z hlubokosti volám k tobě, Hospodine.

Pane Bože, naplň naše srdce důvěrou, abychom v dobrém i v hlubinách dokázali odevzdat všechno do tvé ruky. Ať je nám i v dobách ohrožení, ztrát a strachu útočištěm tvá láska, která je jako spojnice mezi časností a věčností skutečnou silou a argumentem proti všem zhoubným hlubinám.

Amen.

Možná až v té své hlubokosti se i ten dávný svědek Boží nejlépe probojoval k důvěře vůči svému Bohu. A jeho modlitba je vyznáním a ujištěním, že je ještě i z těch svých hlubin největších kam se obrátit. Že je kam volat. Volat o pomoc. Volat k Hospodinu v dobrém i nejhorším. Z životních výšin i z nejhlubších hlubokostí. Z HLUBOKOSTI VOLAT k Hospodinu, znamená v nejhlubší poloze poctivě a nezjednodušeně, neformálně probojovat svůj životní zápas až tam, kde smím pokorně povědět:

Tímto textem ze sbírky kázání Jana Nohavici *Víra chodí po vodě*, vydané v r. 1999, si v olomouckém sboru i v celé církvi připomínáme, že 21. ledna 2016 uplyne 60 let od narození našeho milého faráře Jana Nohavici.

Dětská vánoční slavnost

tradičně připadá na čtvrtou adventní neděli. Tradici Českobratrské církve evangelické je vlastní, že v tuto neděli dává prostor jinému způsobu zvěstování: divadlu. A může-li, tedy má-li ve svých řadách mladou generaci, právě jí dává jednou v roce možnost oslovit účastníky bohoslužeb jinak, než je v kostelích obvyklé. Naše společenství je vděčné za bohatství, kterým bylo v dětech obdařeno – a které bylo v neděli 20. 12. 2015 vidět i slyšet. Trend předchozích let byl vzhledem k návštěvnosti kostela na čtvrtou adventní neděli ne zcela příznivý – chodívali rodinní příslušníci dětí, starší generace mnohdy zůstávala doma s povzdechem, že často neslyší dětské hlásky a z bohoslužeb tedy mnoho nemá. Situace se začala před několika lety měnit s přenosy obrazu skrze dataprojektor s aktivním využíváním přenosných mikrofonů a vedením dětí k práci s nimi. Také letošní účast na bohoslužbách i radostné a vděčné reakce na dětskou službu daly již poněkolidkaté informaci, že to byl krok dobrým směrem. Takže se sluší poděkovat:

dětem za ochotu a snahu se vše požadované naučit, těm o něco málo starším za to, že přemohli svou nechuť k organizovaným akcím a dokonce z vlastní iniciativy ozvláštnili (a pobavili) publikum – spontánní potlesk byl dokladem toho, jak vděčné byla scénka oslaře s oslem přijata. Děkujeme ovšem těm, kdo hru vybrali a nacvičili – tedy zejména Daniele Holubcové a Adéle

Gabrielové, Dance Vrajové za přípravu hudebního doprovodu a zpěvu, Nadě Koblihové za tradičně dokonalou výpravu celého vystoupení. Velký dík ovšem patří též Lence Brtníkové, která stála za přípravou balíčků dobrot, které děti dostaly jako vánoční nádivku. Bratru Bohdanu Gallátovi děkujeme za přenos, bratru Amosu Děkaníkovi a sestře Aleně Tylečkové za nahrávání videa. Bratru Lacovi Švecovi za fotodokumentaci. Letos

těž bratru Markovi Vrajovi za vedení bohoslužeb, kterého se vzhledem k uprázdněnosti našeho sboru ujal. Mládežníkům za spoluúčast na bohoslužebném rámci. Dalo by se pokračovat – a to na tradici vánočních her miluju. Že se bojíme, že zapomeneme někoho zmínit, někomu poděkovat. Že tedy organizace nevisí na jednom člověku, že je to týmová práce, že se setkávají k aktivnímu tvoření ve sboru a pro sbor různé generace a že si nejenže nepřekážejí a nekonkurují, ale doplňují a radostně tvoří prostor bezpečí, v němž i ty malíčké děti smějí špitnout svou trémou na dvě slova zredukovanou básničku, aniž by

se musely do budoucna cítit trapně. Vánoční hry jsou dokladem toho, že církev může být důkazem Božího působení mezi lidmi a v lidech. Těch, kteří se vydali na cestu za Dítětem, které je ústřední postavou Vánoc.

Jana Vrajová

Anketa: Čím je pro Vás dětská vánoční besídka?

Jan Bartušek: Přiznávám se, že vánoční dětská slavnost byla pro mne dlouho problémem, jakmile se přesunula na místo řádných bohoslužeb. Tradicí ve sboru a to nejen v olomouckém bylo, že tzv. dětská vánoční besídka se konala v Olomouci na zlatou neděli odpoledne mimo bohoslužby (v jiných sborech většinou na Štěpána odpoledne). Jestliže se přesunula namísto nedělních tradičních bohoslužeb, zkostnatělému každodennímu evangelíkovi jaksi něco chybělo. Dnes už vím, že i soustředěný projev dětí může být daleko sdílnější radostnou zvěstí o narození našeho Spasitele než některá kázání, která mnohdy onen prvek přesvědčivosti a sdílnosti postrádají. Děkuji za to našim dětem, které se tak poctivě na neděli připravují a už se těším.

Marek Vraj: Znamená pro mne především přemýšlení o tom, co z vánoční zvěsti tentokrát zdůraznit, tak, aby tomu porozuměly děti i dospělí. Doufám, že se to podaří.

Zdenka Ryšavá: Program dětí má úžasné předvánoční kouzlo, díky němuž můžeme přímo nasávat vánoční atmosféru už před Vánoce. Těším se.

Jana Vrajová (malá): Pro mne to znamená, že už jsou blízko Vánoce. Tentokrát hraju Drbnu. Nevadí. Je hrozně ukecaná a baví mě to

Jana Vrajová (velká): Pamatuju z dětství, že tím začínaly Vánoce. Ten začátek Vánoc ve mně doznívá pořád, působí víc na emoce, než kázání.

Miluška Kuropatová: Mám ráda básničky, tak si to užívám. Jen by děti měly lépe artikulovat.

Marta Palatý: Vyvolává to ve mně krásný pocit, jak všechny děti svorně, bez ohledu na věk a schopnosti říkají svoji roli. Někdo

se zakoktá, zapomene, hned mu ostatní napovídají... Nejraději bych hrála s nimi.

Eva Bartušková: Co pro mne znamená - něco velmi důležitého pro vnímavou dětskou dušičku, zbožnost ve formě, kterou jsou schopny děti chápat a přítomností rodičů a ostatních věřících sounáležitost ke sboru, do něhož patří, i svědomitost ke společnému dílu, aby se besídka podařila. Sama moc ráda vzpomínám na ty „svoje“ vánoční besídky v miroslavském sboru, kde jsem vyrůstala za kazatelského působení br. faráře Emila Ženatého. Byla jsem trémistka, a tak jsem prožívala i strach a obavu, abych vše, co mi bylo určeno dobře předvedla. Sama si vzpomínám, jak jsem přednášela báseň „Aj, dívka Páně jsem“. Mnoho mi to řeklo a usvědčilo do všech mých časů budoucích, že DÍVKKA PÁNĚ JSEM. Toho se držím a tomu věřím. Také si ráda vzpomenu, jak Jarek Svoboda recitoval: „Letěl brouček přes palouček, velkej světloj měl.“ Ti nejmenší jsou vždy roztomilí, že? A velice se mi vždy líbila vánoční povídka, kterou povyprávěl pan farář sám. Světla v kostele se pro tu chvíli zhasla, jen vánoční hvězda v jeho blízkosti svítila. To byla vzácná chvíle pro každého. V miroslavském sboru bývala vánoční besídka vždy Na Štěpána odpoledne. Domů jsme šli již za tmy se sáčkem dobrot, které nám napekly maminky + trochu ovoce k tomu, a pod nohama nám křupal bílý sníh, ve vzduchu bylo cítit kouř z komínů - i to patří k mé vzpomínce. Bylo to krásné.

Radek Materna: Zní každoroční evergreeny. Vyvolává to vánoční pocity; provázají tradici Vánoc. Ale dětská vánoční „besídka“ znamená také vyjetí z kolejí běžných bohoslužeb. Nedělní škola patří ke kostelu, stejně jako vánoční hra.

Miladka Smýkalová: Na dětských vánočních bohoslužbách se vracím do dětství, je to příjemné. Když jsem byla malá, bydleli jsme také ve Vsetíně, v kostele byl obraz, to se mi jako malému dítěti líbilo, mohla jsem se na něj dívat. Kdežto u nás, v mém rodném Valašském Meziříčí, tam obraz nebyl, jen nápisy a já jsem tehdy ještě neuměla číst.

Dan Batla: Je to pěkné zpříjemnění předvánoční neděle, kdy vidíme i děti, které během roku do kostela moc nechodí. Je to i obvese-

lení, hra, u které se i zasmějeme. Letos ani nezpívám, po dlouhých letech účinkování si to užiju.

Magda Lukášová: Je to obohacení sborového života, plný kostel. Je třeba přijít včas, aby bylo místo. Ale je to pěkné zakončení Adventu.

Aleš Rosický: Je to radostná událost, místo jinak vážných bohoslužeb a zároveň adventní povzbuzení.

iv

Klavírní koncert Daniela Juna

Na klavírním večeru v našem kostele, který se konal 3. prosince 2015, vystoupil klavírista Daniel Jun. Zahrál skladby Josefa Haydna, Franze Liszta, Sergeje Rachmaninova a dalších.

Adventní Dobrý večer s hudbou KEA dne 16. 12. 2015 v našem kostele

Okénko do Nedělní školy

Každoročně se snažíme s dětmi o Vánocích udělat někomu radost nějakým dárkem. I letos jsme se snažili zjistit, kdo by co potřeboval. Na stránkách Diakonie ČCE byl seznam dětí, které nemají starostlivé rodiče. U každého dítěte bylo jméno, věk a jeho přání. Vybrali jsme Jiřinku, dva a půl roku, která si přála tričko s obrázkem princezny. Naše výtvarnice Naděnka nám Jiřinku v tričku nakreslila, a již to začalo. Když jsme měli konkrétní cíl, peníze se jen sypaly. Za dvě neděle jsme vybrali na dvě trička a ještě

zbývalo. Tak jsme ještě koupili panenku, miminko pro dvouletou Alenku. Dárky jsme zabalili a odeslali do Prahy.

Věřím, že děvčátkům dárky udělaly radost. Nám také tím, že děti naší nedělní školy jsou ochotné se rozdělit, dávat a nejen přijímat. .

Všem dětem děkujeme za překrásně zhranou vánoční hru. A všem přejeme požehnaný Nový rok.

R. Vrajová

Dítky křesťanské, učte se Hosana zpívati...

Milí kamarádi!

Hlahol Hospodinu, celá země! Radostně služ Hospodinu! Vstupte před jeho tvář s plesem!

(Žalm 100)

Možná jste zaslechli slova: „Zase jsou tu svátky – Ach jo!“ Neříkají to jen maminky, na kterých leží velký úklid, nákupy, někdy třeba nepochopení a nesoulad v rodině. Náš tatínek na všelijaké „Ach jo“ řekl: „Tak teď už začneme reptat!“ Zase jsou tu svátky – k čemu nás vybízejí, co je na nich to krásné? Co máme dělat? Reptala, naříkala Maria nad chudou stájí, úmorným pochodem až do Betléma? Čteme o ní, co řekla při setkání s Alžbětou: „Duše má velebí Pána a můj duch jásá v Bohu, mém Spasiteli“. Přečtěte si Lukáš 1, 46–55 a celou druhou kapitolu. Maria to všechno v mysli zachovávala a rozvažovala o tom.

Když teď rozvažují nad smyslem Vánoc, zní mi stále víc ten Žalm 100: „**Radostně služ Hospodinu! Vstupte před jeho tvář s plesem! Vězte, Hospodin je Bůh, on nás učinil. A ne my sami sebe, jsme jeho lid, ovce, které pase. Vstupte do jeho bran s díky vzdáním, do nádvoří jeho s chvalozpěvem! Vzdávejte mu chválu, dobrořečte jeho jménu, neboť Hospodin je dobrý, jeho milosrdenství je věčné, jeho věrnost do všech pokolení.**“

Hlahol Hospodinu celá země. Máme zpívat, ať to slyší i ostatní: „Je velký můj Bůh, je silný a mocný, nic není, co neuči-

nil.“ Pánu Bohu neumíme zaplatit za to, co všechno pro nás dělá. Ale píseň chval zahání i mrak; hřímání a když si při nějaké práci zazpíváte s maminkou, půjde vám to líp a rychleji.

A což kdybychom se naučili Žalm 100 zpaměti. Aspoň tři děti z nedělní, deset mládežníků a dospělí kdyby přečetli žalm hlasitě, třeba u stromečku, to už by byl hlahol Hospodinu, ...**neboť On je dobrý, jeho milosrdenství je věčné, jeho věrnost do všech pokolení.** – pro děti – a už umíme konec žalmu.

Já potichu doufám a už se těším, že někdy uslyším zpívat žalm i v našem kostele. Přeji vám velkou vánoční radost i do nového roku..

Teta Eva

Dítky křesťanské dobré je k tomu mít, aby se Hosana zpívati učily, poněvadž Pán z úst nemluvnátek dokonává chválu. (J. A. Komenský)

Misionářem podruhé ve Španělsku aneb španělský zpravodaj

Podobně jako v roce 2014, tak i loni na podzim jsem měl tu čest být ve Španělsku, a to od 19. do 23. 10. 2015.

19. 10. 2015

A je večer – den první. Je to opravdu letos takový průlet Španělskem, anebo se mi to zdá? Nicméně, až na ranní dobíhání autobusu v Brně na Zvonařku z hlavního nádraží proběhlo vše celkem v klidu. Dokonce jsem se úspěšně zorientoval v Bratislavě a dobře jsem dojel MHD na letiště, kde jsem jen počkal na letadlo a nastoupil.

Let byl úspěšný, cestou jsem spal, i když jsem seděl u okénka a občas i sledoval oblaka nebo krajinu pode mnou. Asi nejhezčí bylo vidět zasněžené Alpy a pak moře.

Doletěli jsme s maličkým zpožděním, trochu jsem bloudil halou a pak se konečně setkal s Janou. Jeli jsme na místo mého ubytování. Bydlím u bratrů jezuitů – sranda: evangelík a stoupenec K. H. Borovského. Nicméně byli jsme velmi vřele uvítáni a hned pozváni k obědu. No byla to spíš hostina o dvou chodech, těstoviny s párkem a druhé – nějaká smažená kolečka z mořských potvor. Obojí výborné. Pak jako zákusek ovoce – šťavnaté, vynikající. A pak kafe, bonbóny a čokoláda. Takže jsem až večer dojedl své dva zbylé rohlíky, aby se mi nezkazily.

Po obědě jsme šli s Janou zjišťovat spoje na čtvrtek pro mne, tak, abych dojel včas na letiště. Vypadá to dobře, takže budu ze čtvrtka na pátek spát tady a velmi brzo ráno pojedou na letiště. Snad to zvládnou. Bude to určitě lepší, než jet pozdě večer z Valladolidu a nocovat na letišti.

Šli jsme se projít kousek do centra Madridu. Dnes bylo příjemně, svítalo slunce, bylo asi 20 stupňů, takže jsem chodil v tričku s krátkým rukávem. Další příjemnou věcí je, že zde zapadá slunce později, než u nás. Navečer jsme došli k budově moderního umění Reina Sofia (královny Sofie) – a protože byl vstup zdarma, tak jsme se tam šli podívat. Viděli jsme Picassův obraz věnovaný válečným hrůzám, a další. No a pak zpět na metro a domů. Po obědě Jana domluvila s bratrem Alfonsem, že s námi zítra půjde do školy, kde budeme hrát, a pomůže nám v domluvě s technikem ohledně představení. Bratr Alfons je velmi milý a velmi ochotný, a také velmi praktický člověk. Takový skoro ne-Španěl, protože věci prakticky řeší a posouvá dál. To je dost cenné.

Den první – a bylo vše dobré, chvála Bohu.

20. 10. 2015

Den druhý. Dnešek byl dost intenzivní. Ráno jsem se probudil po španělsku v 9 hodin, něco posnídal a pak jsem jel k Janě na domluvený sraz. Tam jsme sepsali technický scénář pro techniky a také cvičili. Pak jsme se naobědvali – obědy a vůbec jídlo je tady bohaté.

I v místě kde bydlím, i u Jany, se vaří a jídla je tak dost. To přijímám jako obrovský dar, nezaslouženou milost. Po obědě jsme jeli do školy, kde budeme zítra hrát, abychom naši hru domluvili s techniky – čili technická zkouška. A ejhle – našli se hned tři mladí hoši, kteří byli velmi ochotní nám pomáhat a obsluhovat techniku – světla a zvuk.

Veškerá komunikace je teď na Janě, protože já španělsky neumím. A tak jsme zkoušeli, pro hochy nebylo nic problém – naopak, bylo vidět, že takovou práci nedělají poprvé a sami přicházeli s nápady co a jak nasvítit. Sál je to velmi pěkný – asi pro 200 lidí. Něco jako Divadlo hudby v Olomouci, ale pohodlnější sedadla. Takže se podařilo vše vysvětlit, zítra si to odpoledne projedeme celé a pak večer v osm hrajeme. Moc se těším. Po technické zkoušce jedeme s Janou na hodinu flamenco. Jana chodívá do flamencové školy k učitelce Candely Soto, už loni jsem tam byl. Candela mne poznala a vzala mne do hodiny – opravdu obdivuhodné. Tedy, bylo to hodně náročné, zvládal jsem jen malinko a leckdy vůbec ne. Po hodině jsem byl totálně propocen a vyřízen. Jana pak šla ještě na další hodinu, já vydechoval. Kdo nezkusil flamenco, neví.

No a pak jsme jeli každý domů. Já k bratrům jezuitům na večeři. Opět hody – tři chody jídla, vno, ovoce. Tady se večeří od devíti večer. Prostě si ke všem časovým údajům pravidelného dění u nás přidej dvě hodiny. Snídaně v 9 ráno, oběd ve dvě odpoledne, večeře v 9 večer... Bratři jezuité jsou velmi milí. Žijí spolu v tomto domě ve třetím patře – trochu to připomíná koleje. Mají pokojíky, jednu společnou koupelnu, jednu jídelnu, malou místnost jako kapli a další místnost jako obývací se sedačkami. Vše velmi čisté, téměř luxusně zařízeno.

Obdivuji koupelnu – je to velký sprchový kout s velmi nízkým prahem, to by bylo bezva pro mou mamku. Z kuchyně se dá jít na balkon, odkud je výhled do dvora mezi domy a je zde hřiště nějaké školy. Dnes ráno tam probíhal nějaký tělocvik – běhali tam žáci.

Jízdy metrem v Madridu už zvládám. Intenzivně si užívám plnými doušky pobyt zde. Zítra dopoledne mám na programu odpočinek – ale chci cvičit některé části hry, protože chci prostě podat co nejlepší výkon. Odpoledne ve 4 hodiny už máme sraz ve škole. A pak večer hrajeme.

21. 10. 2015

Den třetí. Spal jsem asi do čtvrt na deset, zašel si do kuchyně a nasnídal se. Trochu jsem vylekal paní, která chodí bratrům jezuitům uklízet a vařit. Měl jsem objednaný oběd, tak jsem se jí svou lámanou španělštinou zeptal, v kolik hodin bude oběd. Říkala doce quatro (čtvrt na tři odpoledne – normální čas na oběd ve Španělsku) a já rozuměl doce quatro, což je čtvrt na jednu. Šel jsem se projít po čtvrti, kde jsem ubytovaný a choval se jako japonský turista, který neustále a cokoliv fotí. Vrátil jsem se před dvanáctou hodinou, připravil kostým a líčení a zkoumal, zda bude oběd. Nic se nedělo, a tak jsem různě čekal v místnosti zařízené jako kaple a chvíli v obývací, kde jsem si prohlížel tlustou knihu pojednávající o humanismu a reformaci (samozřejmě španělsky). V kapli jsem si četl španělskou Bibli. Tak jsem se dočkal oběda, poobědval a vyrazil do školy Collegio Mayor Loyola, tam se setkal s Janou. Přišli kluci technici a vzápětí jsme prošli celé představení, oni k tomu zkoušeli světla. Po zkoušce jsem si říkal, že by mi to i stačilo. Ale čas běžel a bylo potřeba se rozcvičit, nalíčit a obléci kostým. Šel jsem to provést na záchod a pak zpět na jeviště, rozcvička a už přichází první lidé, tak se honem schovat za oponu. Představení se, myslím, povedlo, osvětlení určitě výborné. Jen jsem si jednu chvíli říkal, že je trochu

škoda, že přišlo tak málo lidí a tak bylo dost ticho v publiku. Po představení jdeme jíst, i když je devět hodin večer (opět normální čas na španělskou večeři). Po večeři přišlo asi deset lidí na workshop – první část jsem si vzal já. Cvičil jsem s nimi vyjadřování emocí tělem a pak techniku. Pak mne vystřídala Jana, dělala svůj oblíbený pomalý pohyb na hudbu a další. Mladí byli velmi šikovní, užívali si to. Workshop jsem si užil možná trochu víc, než samotné představení. Pak rozloučit a hurá domů s Alfonsem na ubytování. Přijíždíme něco kolem půlnoci, tak rychle osprchovat a spát, protože zítra ráno vyrážíme do Valladolidu.

22. 10. 2015

Den čtvrtý. Ráno vyrážím na metro a tím na autobusové nádraží, odkud pojedeme. Přijel jsem tam o dost dřív, tak jsem se šel projít na nedaleký most, odkud fotím vlaky a okolí. Pak ale honem zpět, s Janou se trochu hledáme, ale nakonec najdeme a nasedáme do autobusu. Jedeme do Valladolidu. Autobus tam jel dvě hodiny, takže byl čas dívat se na krajinu, diskutovat o tom, jak a co provedeme na místě a také trochu odpočívat. Po příjezdu zkoumáme mapu, pak Jana volá nějaké paní, co pro nás má přijet autem. Přijela za deset minut, sympatická paní. Zavezla nás do školy, kde budeme působit. Škola se jmenuje Collegio Sagrada Familia s podtitulem Hijas de Jesús. Škola Svaté Rodiny – dcery Kristovy, nádherný název. Škola je to velká a moderní, jdeme se podívat ke třídě, kde vyučuje Ellen, která nás sem vlastně pozvala. Ellen má zrovna hodinu, tak se jdeme podívat na sál, kde budeme hrát krátké scénky. Sál je nádherný, vejde se sem určitě 200 lidí. Tak se jdeme

najít do protější menzy, která patří univerzitě Miguela Cervantese – ano, to je ten, co napsal Dona Quijota. Jídlo je typicky španělské, čili je ho hodně. Tak jsme chvíliku ze srandy uvažovali o tom, že po jídle můžeme odjet. Ale jdeme do třídy, kterou má Ellen na starosti. Ve třídách mají leckde i postižené děti (mentálně, fyzicky, autisté...). Chvíli čekáme, prohlížíme si výtvarné práce dětí na téma sluneční soustava. Ellen vyučuje ve třídě dětí asi devítiletých. Čili taková Hanička – tak to znám, to budu „strejda“ (španělsky tio). A také ano. Mile mne překvapil menší počet žáků ve třídě – asi 15 – a také fakt, že každý žák měl svou lavici. Ellen nás představila, Jana povídala o tom, že je misionářka a že byla v různých částech světa a že jsme z Česka. Nakreslil jsem křídou na tabuli zhruba obrys České republiky, Polska, Rakouska, Německa, Francie a Španělska, aby děti měly představu. Chlapec sedící hned vpředu neváhá, vytáhne papír a namaluje tužkou a daleko lépe tu kresbu hranic států. Diego. Jana mne představí jako informatika – doprovodím to pantomimou psaní na klávesnici, myš a pak bouchání do monitoru. Smích. Tak blbinky, ty mně jdou téměř vždy a všude. Pak se nás děti na leccos ptají – například zda jsme s Janou životní partneři – inu, nejsme a ničemu to nevádí. Nakonec rozdáváme dětem podpisy – nádhra.

Jdeme do sálu, kde už je nachystaný notebook, kopírujeme hudbu, já si chystám kostým. Děti zhruba od desíti do třinácti zaplní prvních pět řad. Hrajeme „handshakes“, pak já Stvoření, spolu Hřích a pak Jana Jacka. Mile mne překvapilo, jak děti velmi pozorně sledují. Ze začátku, když jsem hrál já, tak na chvíli nakouklo zřejmě i pár jiných učite-

né věci, například hygienu. Tak tahle návštěva byla opravdu velmi vydařená, Ellen i ostatní (i my) byli nadšení. Chtěli by nás vidět znovu. To je moc milé. Už teď se těším. V tom sále si dokážu představit, že bychom odehráli i Pršelo.

Čas neúprosně kvapí, tak jsme se šli trochu projít po centru Valladolidu. Fotíme se s Janou u sochy na náměstí – napodobujeme sochy. Já pak u jednoho obchodu představuji Sancho Panzu vedle atrapy Dona Quijota. A pak k autu. Po cestě parkem trhá Jana javorové listí jakožto květinu pro Ellen – má narozeniny, tak jí na rozloučenou mám co dát.

Pak do autobusu a zpět do Madridu. Přijedeme večer, u jezuitů jsem v deset. Balím si všechny věci, v noci vstávám na autobus a na letadlo...

23. 10. 2015

Odjezd a odlet. Ráno jsem vstal o půl čtvrté, oblékl se, dobalil a šel na autobus. Měl jet ve čtyři, a když ani 4:20 nedojel, tak jsem dál neváhal a šel na nedaleké stanoviště taxi. Anglicky jsem poprosil řidiče, aby mne dovezl na náměstí Cibeles, odkud jsem měl jet dalším autobusem na letiště. Řidič mne tam ochotně dovezl. Raději jsem utratil dalších 10 Euro, než aby mi uletělo letadlo. Na náměstí Cibeles jsme

byli včas, autobus už tam stál a ten mne odvezl na letiště, kde jsem už jen počkal na letadlo a odletěl domů. Bude Španělsko do třetice?

Václav Dostál

lů. Moc se mi to líbilo. Po odehrání následuje krátká beseda – opět zvědavé otázky dětí. Jedna dívenka mně otázkou vyrazila téměř dech – zeptala se, jaké to je být misionářem v těch nejchudších zemích. Jana odpovídala i na tuto otázku – důležité je dělat obyčej-

Cukroví pro Domovy důchodců

Advent – doba očekávání

Někdy zažijeme okamžiky, které jsou nad naše očekávání. Tentokrát to bylo 3. adventní neděle v Domově důchodců. Naše sborová skupinka trubačů „Consonare“ se pilně připravovala na vystoupení. Kapelník a sbormistr Standa Jílek nadchl svoje svěřence a připravili si osm vánočních písní pro radost babiček a dědečků.

I obyvatelé DD Pohoda se nedali zahánbit. Sestřičky, sociální pracovníci, návštěvy i staroušci na vozíčkách, s berlemi i v doprovodu, se shromáždili ve velkém

sále. Poprvé po 25 letech duchovní služby jsme se radovali z velké účasti 70–80 klientů. Luba Vraj je všechny přivítal a již se střídaly písničky s mluveným slovem a básněmi.

Je-li Bůh dítětem

Je-li Bůh dítětem položeným tam na slámě v jeskyni,

pak mi už nic nenahání strach.

Strach mohu mít z čehokoliv, ale ne z dítěte,

Bůh se vtělil. Daleké se stalo blížké.

Bůh se stal dítětem.

Nyní už nemám strach.

Je-li Bůh dítětem položeným na slámě v jeskyni,

pak mi už nic nenahání strach.

Strach mohu mít z čehokoliv, ale ne z dítěte.

Z dítěte, které hladím

a které se ke mně vine.

Už nemám strach,

Jedinou námahu,

kteřou musím vynaložit, je věřit.

Věřím-li, pokračuji tím v procesu,

kteřým Ježíš-dítě přichází na svět.

Carlo Carreto

Potom jsme pokračovali do DD v Hrubé Vodě. Tam naši hudebníci hráli venku před pavilonem. Škoda, že zrovna mžilo. Jen málo babiček vyšlo ven, a ještě méně si otevřelo okna. Věřím však, že melodie známých koled bylo slyšet i přes sklo v mnoha pokojích. Ve vyhřáté místnosti už čekali starouškové a se sestřičkou již rozsvěcovali třetí adventní svíci. Potom už jsme se spolu radovali. Zpívali jsme a vzdávali chválu Tomu, který nám,

nám narodil se. Je-li Bůh dítětem položeným v jeslích, nemusím mít strach – ani ve stáří. Věřím, že pásmo připravené s láskou přineslo požehnání těm, kteří to odpoledne přišli a společně ho prožili.

A bych nezapomněla. Babičky a dědečci děkují za balíčky cukroví. Udělaly jim radost a oživily vzpomínky na mládí a domov.

R. Vrajová

Modlitební týdny 2016

Již tradičně se na začátku roku konají dva modlitební týdny: **Alianční týden modliteb** proběhne od **1. do 10. ledna 2016** a pořádá ho Česká evangelikální aliance. Modlitební týden je letos pod heslem „**Radost, kterou vám nikdo nevezme**“.

Týden modliteb za jednotu křesťanů je plánován v termínu **18.–25. ledna 2016**. Tématem je „**Povolání hlásat mocné skutky Páně**“ a texty připravili bratři a sestry z Lotyšska.

Ekumenické oddělení Ústřední církevní kanceláře Česko-bratrské církve evangelické zve k účasti na společných modlitbách s bratry a sestrami v ekumenickém společenství a přeje Boží pokoj a ochranu v příštím roce.

e-církev

Prohlášení Synodu ČCE k současné situaci Nebojte se a zmužile sobě počínejte!

Jsme šokováni nedávnými teroristickými útoky a vyjadřujeme svou účast těm, kteří ztratili své blízké. Modlíme se za moudrost a odvalu pro ty, na jejichž bedrech leží odpovědnost za bezpečnost a vládu práva tváří v tvář těm, kdo se uchylují k zákeřným teroristickým zločinům.

Chápeme, že teroristické zločiny vyvolávají obavy a strach. Jsme však znepokojeni tím, jak jsou jejich pachatelé spojováni s uprchlíky v nouzi.

Víme, že vlna uprchlíků, mířící v posledních měsících na území Evropské unie, způsobuje neočekávané problémy a je tak zkouškou institucí a mechanismů spolupráce. Jsme však znepokojeni tím, že rozdílné postoje k utečencům jsou politicky zneužívány k setbě nejistoty.

Odmítáme dělení společnosti na ty, kteří jsou dobrácky naivní, a ty, kteří mají oprávněné obavy.

Uvědomujeme si, že proud tisíců uprchlíků v posledních měsících vyžaduje mimořádné nasazení od státních orgánů a klade nároky na celou společnost. Jsme vděční

za všechny, kdo se těchto lidí ujímají, kdo se dobrovolně zapojili do péče o uprchlíky a pomáhají potřebným nejen v ČR ale i v zahraničí.

Od státních institucí očekáváme, že budou při zajišťování pořádku a bezpečnosti i v krizových situacích dbát jejich lidské důstojnosti a základních práv.

Chceme jako křesťané ve svém okolí čelit atmosféře nenávisťi a strachu z příchozích, povzbuzovat k sebevědomému občanství a zralému lidství, jehož součástí je milosrdenství, solidarita a vstřícnost k bližním. Chceme dosvědčovat, že úkol nasytit hladové, napojit žíznící, obléci potřebné, navštívit tísněné není jen naším posláním, ale také jako lidskost a soucit jedním ze základů evropské civilizace.

Může se to zdát jako úkol nad naše síly, ale máme naději, že se smíme spoléhat na Boží pomoc.

V Praze 23. 11. 2015

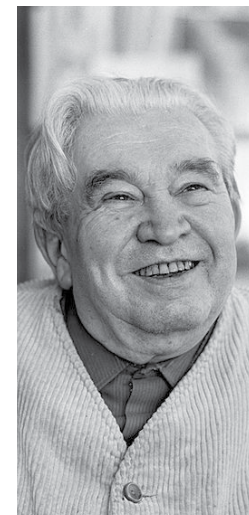
www.e-cirkev.cz

*Na hoře vysoké a klonící se k městu
stoje s rukama rozpjatýma,
jsem jako prorok,
který ukazuje cestu
a chudým věští slavný zítřek jejich,
jsem mudrc, který radí v beznadějích,
v své ruce drže květ,
jenž nikdy neuvadne,
jsem ten,
jenž v revoluci střelil první,
jsem ale také ten,
jenž první padne
a který první přiklekne,*

*by zavázal raněným
rány,
zázračný jako Bůh
a mocný jako Bůh,
jsem víc,
jsem ještě mnohem víc,
a přece nejsem nic
než milosti zástupů
pokorně odevzdaný
básník*

Jaroslav Seifert

Jaroslav Seifert, 1981
Foto: Hana Hamplová

Jaroslav Seifert (23. 9. 1901–10. 1. 1986)
*český básník, spisovatel, novinář a překladatel.
Nositel Nobelovy ceny za literaturu (1984).*

Studoval na několika gymnáziích, studia nedokončil. Jeho první básnická sbírka byla vydána v roce 1921, v tomto roce též vstoupil do komunistické strany. Ve 20. letech byl považován za hlavního představitele československé umělecké avantgardy. V březnu 1929 byl, spolu se šesti dalšími předními komunistickými spisovateli, z komunistické strany vyloučen, protože podepsal Manifest sedmi protestující proti bolševizaci v novém vedení strany. V roce 1949 Seifert zanechal žurnalistiku a začal se věnovat výhradně literatuře. Jeho poezie byla poctěna významnými státními cenami v letech 1936, 1955 a 1968. V roce 1967 byl jmenován národním umělcem. V letech 1968–1970 byl předsedou Československého svazu spisovatelů. V prosinci 1976 patřil mezi první signatáře Charty 77. Za své aktivní vystupování byl v období tzv. normalizace nucen odejít do ústraní. V tomto období

byl stále více orientován na český disent, jeho díla pravidelně vycházela v samizdatu. V roce 1984 obdržel Nobelovu cenu za literaturu, kterou za něj přebírala dcera, kvůli jeho špatnému zdravotnímu stavu. Ačkoli to byla velmi významná událost, ve sdělovacích prostředcích ovládaných tehdejšími režimem o tom padla jenom suchá zmínka. Seifert se podílel na vzniku a činnosti skupiny Devětsil.

Počátkem roku 1986 umírá. Státní pohřb v Rudolfinu hrozil přerůst v protikomunistickou manifestaci, a proto ministerstvo vnitra z příprav pohřbu vyloučilo rodinu. Církevní rozloučení konané v břevnovském kostele sv. Markéty bylo pod dohledem státní bezpečnosti. Místem posledního spočinutí Jaroslava Seiferta jsou Kralupy nad Vltavou.

dp

Akce Konzervatoře Evangelické akademie Olomouc v lednu 2016

5. ledna 2016, 18.00 hod.,
Koncertní sál KEA, Wurmova 13,
Olomouc

INTERNÍ KONCERT

Účinkují:
studenti a pedagogové KEA

13. ledna 2016, 18.00 hod.,
Koncertní sál KEA, Wurmova 13,
Olomouc

ABONMÁ - A2

„PŘEDSTAVUJEME SE“

Účinkují:
studenti a pedagogové dechového oddělení
KEA

Konzervatoř Evangelické akademie

Člen Mezinárodní asociace pro hymnologii, Graz (IAH)

Člen Společnosti pro duchovní hudbu, Praha (SDH)

Wurmova č. 13, 772 00 Olomouc, tel., fax: 585 208 583

více informací na <http://konzervatorolomouc-kea.cz/>

Jménem dezorganizačního výboru
„SEŠLOSTI“ olomouckého sboru

Vás zveme na

7. VÝROČNÍ KARNEVAL V MASKÁCH

„Raketou do vesmíru a dál“

který začíná

v pátek 8. ledna 2016 v 19 hodin
v dolním sále evangelického kostela
Blahoslavova 1, v Olomouci

Odůvodnění:

Karneval, jehož tradice byla založena právě před 6 roky, se koná od té doby KAŽDÝ ROK! Kdo nebyl na druhém karnevalu při jeho prvním výročí, ani na prvním karnevalu, dokonce ani nebyl předloni na pátém, nebo mezitím, má úžasnou možnost být na sedmém výročním karnevalu letos – šestý loňský karneval se ovšem opakovat nebude ... je to stále nepřehlednější, vid'te...

Ale pro pořádek – zopakujme si i letos naše motivy:

V lednu se nedá opalovat na plovárně. Bude potřeba se zbavit zbylého cukroví ve prospěch ostatních. Chceme si zazpívat, zatancovat, zasoutěžit, popovídat, a především: Manželky i letos – ano, ach, i letos – potřebují nějaký důvod, aby si zase mohly obstarat nové masky! A zase mají pravdu, že ty loňské se nedají použít!

S sebou tedy:

to cukroví, chlebíčky nebo jiné dobré věci, cokoli k pití - kromě metylu a fridexu, nějakou taneční obuv, taneční hudbu, hudebníci též své nástroje, dobrou náladu, atd. apod. Ty námořnické masky z loňska vyměňte za skafandry plavců do vesmíru.

Možná přijde i kouzelník. Možná ne.

A hlavně:

Přijďte včas! Né jak minule! Start už odpočítáváme!

SETKÁVÁNÍ MAMINEK S MALÝMI DĚTMI

Biblické ztišení, hudební a výtvarné chvíle pro děti i maminky

Zajímaví hosté, rozhovory

13. 1. a 27. 1. 2016 – vždy středa v 9:30

(vstup zadním vchodem – Sbor ČCE, Blahoslavova 1, Olomouc)

Těší se

Anička Sřahelová, Petra Maláčová,
Zdenka Jančářová.

(Bližší informace získáte na emailu petra.malacova@gmail.com nebo na tel. 777294065)

Kontakty na zástupce sboru:

Administrátor Jan Jun:	723 724 694	jan.jun@evangnet.cz
Kurátor Jan Matějka:	585 436 572	jan.matejka@iol.cz
Pastorační pracovnice Noemi Batlová:	728 289 354	noemi.batlova@gmail.com

Upozornění pro případné dárce: Číslo sborového účtu je 1804603389/0800

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické v Olomouci

Vydává sbor Českobratrské církve evangelické v Olomouci vlastním nákladem jako svůj vnitrosborový bulletin. Příspěvky, ohlasy, připomínky posílejte na adresu redakce:

Blahoslavova 1, 779 00 Olomouc,
nebo e-mail: olomouc@evangnet.cz

Redakční kruh:

Ivana Jenišťová, Jana Vrajová, Dagmar Pojslová,
Noemi Batlová, Petr Marek, Laco Švec a Amos
Děkaník.

Email: [pirnik1@gmail.com](mailto:pirn1k1@gmail.com)

Grafická úprava a zlom: Jiří K. Jurečka

Tisk: Miroslav Ryšavý

Za všechny chyby v tomto čísle se omlouváme.

Uzávěrka tohoto čísla: 22. 12. 2015

Vyšlo: 3. 1. 2016

Uzávěrka příštího čísla: 22. 1. 2016

<http://www.olomouc.evangnet.cz>